

dig Overvejelse i en Kommission, hvor de forskellige interesserede Parter kunne blive repræsenterede. Dette falder jo ogsaa ganske i Traad med, hvad den ærede første Taler bemærkede, at man ved Ændringer i Skattelovene maatte tage det størst mulige Hensyn til de Krav, der kom fra Kommunalbestyrelserne. Men disse Krav kunne ikke blive formulerede, tilstrækkelig grundigt overvejede og sammenholdte med andre Forhold, man maa tage Hensyn til, Statens og Kommunens Interesser, medmindre de blive gjorte til Genstand for en grundig Undersøgelse i en Kommission, hvor man fra Administrationens Side kan anføre alt, hvad man har at anføre, og kan vejledes om, hvorledes man bedst kan naa til et godt Resultat. Naar denne Kommission skal nedsættes, vil jeg henstille, at ogsaa Ligningskommissionerne i Byerne blive repræsenterede. Kravene ere jo fremsatte baade fra Sogneraadforeningen og fra Købstadforeningen, men det maa ikke glemmes, at Sogneraadene tillige ere Ligningsmyndigheder, medens i Købstæderne Byraadene ikke have noget med Ligningen at gøre, idet denne overlades til særlige Ligningskommissioner. Derfor mener jeg, at disse Ligningskommissioner, som for øvrigt ogsaa have en Centralforening, ogsaa bør repræsenteres, da de sikkert have indhentet Erfaringer, der ville kunne komme Kommissionens Arbejde til gode. Idet jeg altsaa med Glæde imødeser Nedsættelsen af en Kommission, da jeg tror, at vi kun derigennem ville kunne faa den grundige Revision af alle de Forhold, som høre ind under Skattelovene, som man vanskeligt kan faa indført ved den Slags mindre Ændringer, som den højtærede Minister her har foreslaaet, skal jeg paa mit Partis Vegne meget anbefale at vedtage dette Forslag, som Ministeren her har stillet, idet jeg dog gerne vil henstille, om det ikke var muligt under Udvalgets Arbejde at faa Ændringen af § 10 ført noget videre ud, saaledes at de Ønsker, der ere fremsatte fra Købstadforeningen, i højere Grad kunne ske Fyldest, end Tilfældet er i Ministerens Forslag.

Keiser-Nielsen: Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem fra Frederiksbund (Sigurd Berg), naar han i Begyndelsen af sin Tale fremhævede, at Tilfredsheden med de nugældende Skattelove i de forløbne Aar var bleven noget større end i Begyndelsen. Jeg tror tværtimod, at Utilfredsheden er vokset og fremdeles er i

Vækst. Det synes mig, at et Vidnesbyrd derom have vi i de Oplysninger, som den højtærede Minister kom frem med ved Lovforslagets Fremlæggelse. Det var et ret stort Materiale af Utilfredshed i Kommunerne, baade i By og paa Land, som her blev fremlagt, og et ret broget Materiale, der viste, at Utilfredsheden med Skatteloven ikke alene holdt sig til enkelte Punkter af disse, men ogsaa bredte sig over store Partier af de Regler, som den nye kommunale Skattelov har indført. Jeg tror, som sagt, at denne Utilfredshed er stigende, som nu altsaa ogsaa har givet sig Udslag i Begæringen til Regering og Rigsdag om at faa nedsat en Kommission til i det hele at faa overvejet disse Forhold.

Jeg kunde ønske at gaa til Bunds i Sagen for at se, hvorfra denne Utilfredshed stammer. Jeg tror nemlig, at den ikke alene stammer fra, at der har været visse Uklarheder i Reglerne, men jeg tror, den i sin dybeste Grund stammer fra, at da den kommunale Skattelov blev vedtagen, gjorde man i Grunden dermed et Slags Indgreb i det kommunale Selvstyre. Ved Kommunalloven af 1868 blev det overdraget til Kommunalraadene selv paa den bredeste Basis at finde Regler for, hvordan de kunde indføre en retfærdig Beskatning i Kommunerne. Disse Forsøg og Bestræbelser, der da bleve gjorte af de Mænd, der sad i Kommunalraadene, vare rimeligvis i Begyndelsen meget famlende og usikre og viste sig at medføre adskillige Klager, idet der fremkom ret store Uretfærdigheder. Imidlertid arbejdede man jo i Kommunerne med at faa sat ind i de kommunale Raad, navnlig med Hensyn til Beskatningsforholdene, Mænd, der baade havde god Indsigt i Kommunens Beboeres økonomiske Forhold og tillige maatte anses for at være Mænd med stor Retfærdighedssans, saa man kunde være sikker paa, at de Regler, der efterhaanden dannede sig i Kommunerne for en retfærdig Beskatning, kom til at træffe Forholdene saa gunstigt som muligt. Og i de mange Aar, som hengik fra 1868, viste det sig, at man, efter i Begyndelsen omkring i Kommunerne at have haft ret usikre Grundlag at gaa efter, efterhaanden vandt frem til at have mere og mere faste Regler for Beskatningen. De, der have været med, huske, hvordan man den Gang havde de saakaldte Slumpeligninger, hvor man sagde paa Slump: Naar den giver saa og saa meget, skal den anden give saa meget, og hvordan man fra disse Slumpeligninger efterhaanden kom